

Vrcholový sportovec a špičkový muzikant, jsou na tom v mnoha směrech podobně, a v jedné věci úplně stejně. Tam nahoře je každý z nich úplně sám.

Sledují je miliony fanoušků, projektují do nich své naděje i frustrace, střídavě je milují i nenávidí, armády novinářů pátrají po jejich soukromí, svět je nenechá být. V takové situaci je nutné kolem sebe postavit čínskou zeď, aby člověk zachránil poslední zbytky soukromí, ale na druhou stranu, každý se chce podělit o to co v něm je, ukázat svou duši, své vnitřní demony, radosti, zkrátka to všechno co třeba na první pohled není vidět. A co si budeme povídat, člověk u toho chce vypadat pokud možno co nejlíp. A vtom přichází Ondra Pýcha, celý v bílém, chtělo by se říct, ale opak je pravdou. Jak ho znám, spíš celý v černém...

Ondřej má za sebou hezkých pár let let na vrcholu branže kde se snoubí móda, sport i muzika. Prostě hezké věci, které mají lidi rádi. Na jeho fotkách defilují šampióni všeho druhu, chlapi ve vzácných okamžicích pokory a něhy, krásný holky ve chvílích kdy vás pustí vás do svého soukromí, třeba jen mrknutím oka. Jeho fotky znáte, i když nevíte, že jsou jeho.

Tenhle pražský rodák si díky rodinnému zázemí přivoněl k magickému světu fotografie už ve třinácti, rodiče byli z branže, a asi i díky tomu měl to, čemu se často říká raketový start. Fotil co ho bavilo, ale na rozdíl od ostatních první reportážní fotku publikoval už v patnácti letech. Kapely a jejich cédéčka, sportovci, Lucie Bílá i Pavel Nedvěd. Pamatuju si ho jako kluka s nekonečným úsměvem, který nevynechal jedinou důležitou akci. „Jo, ta porevoluční doba byla doslova ideální. Každý den se dělo něco, stačilo se dívat, vybírat, a užívat si to“, vzpomíná Ondřej.

Svět sportu ho fascinoval úplně stejně, jako nasvícená pódia, sám měl talent, šla mu dobře atletika i fotbal. „Chodil jsem odmala fotit hlavně na Letnou na Spartu, spolu s profíkama, a učil jsem se základy. Jak fotku zaostřit, a jak si vyčíhat tu správnou situaci“. Netrvalo to dlouho, a první profesionální zářez udělal v tehdy velice populárním týdeníku Stadion. Na té fotce byl Standa Griga, slovenský kanonýr v dresu Sparty Praha. Místo hlavy míč, a soupeř ho právě nakopával do rozkroku. Prostě záběr, který přinese život, který nejde zaranžovat, ani kdybyste se rozkrájeli. „Člověk vždycky potřebuje trochu toho štěstí, ale tomuhle se říká dvojité klika, neboli double lucky,“ vysvětluje Ondřej.

A co má sport a showbusiness společného s fotografováním?

„Musím podat výkon přesně v tu chvíli kdy je třeba, v okamžiku kdy je k tomu příležitost, bez ohledu na to, jestli mám náladu,“ vysvětluje. „A taky pracuju jakoby s určitým publikem, které buď přesvědčím, nebo ne. A když se to nepodaří, nemám nic“. Dobrý výsledek se jak známo nedá nikdy a v ničem stoprocentně zaručit, ale dá se mu hodně pomoci.

Špičkový fotograf má v sobě totiž několik profesí najednou, a samotná práce s fotoaparátem je jen jedna z nich. Základem je výběr tématu, dobrá příprava, znalost terénu, historie, informace, známosti, sociální inteligence, a schopnost tohle všechno dohromady využít v tu pravou chvíli. Pak přichází na řadu psychologie. Najít cestu k osamělé superstar není žádná maličkost. Kdekdo má představu o tom jak by chtěl vypadat, ale málokdo ví jak toho dosáhnout.

„Dřív jsem si myslel jsem, že na focení portrétu je nejlepší když toho člověka nějak příjemně unavíš, a on je pak sám sebou,“ vzpomíná. „Dneska, s trochou té praxe na to jdu jinak. Než se rozkoukaj, tak to tam musíš mít. Prostředí je taky důležitý, i když nemusí být vidět, už kvůli světlu, ale na kostýmy si moc nepotrpím, to už je trochu jiná disciplína, spíš něco jako natáčení filmu“.

Říká se, že člověk by neměl soudit knihu podle obálky, ale dobrá fotka na první straně rozhodně neuškodí. Ondřej neřeší rozpor mezi pop kulturou a velkým uměním, obojí funguje. Jeho fotky dovedou být tvrdé i romantické, kompoziční jasnost dává šanci osobnosti, řeč těla sdělí víc než dvacet rozhovorů. A proč tahle kniha, která je Ondřejovou zprávou ze světa vrcholového sportu za posledních deset let?

„Jednou, když mi bylo asi asi jedenáct, jsem lezl přes plot na Letnou, kde se na házený hrál fotbal, přišlo trénovat spartánský áčko, a já sprintoval domů pro něco kam se mi podepíšou. A bylo překvapivě těžký najít něco, kam by se ty vzácný podpisy hodily. Tuhle knížku bych chtěl mít jako ten malej kluk za plotem“.

A já, jako velkej kluk, jsem taky rád, že ji mám.

Ondřej Hejma
novinář a rocker

